

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

EFSANE YAA! SOSYAL
SINIFLAR ARASI ŞEYLERİ FİLAN
ÇOK İYİ ANLATMIŞ DI MI?

BİR BASKADIR
DEĞİL, NORMAL ANNEM-
LE KONUŞUYORUM
BANU!..

SERTAÇ
OĞLUM
HASAN DAYINI
ENTÜBE
ETTİLER!



Bitme 2020

"Her yer kapalı nereye gidelim?"
 "Fark etmez sen seç."
 "Oyun salonuna mı gitsek?"

Metropollerde en sık söylenen yalan, "fark etmez." Yukarıdaki diyalogda gördüğümüz gibi her zaman fark eder.

Oyun salonları hala aynı, 90'lardaki gibi. Hepimiz büyüdük, işe girdik, ev aldık, evlendik. Salon ise bütün o jeton trafiğine rağmen kendisini hiç geliştirmemiş. İlkokulda karşılaştırdınca benden daha iyi bir hayatı olacağı kesin görünüyordu. Gerçi o dönem böyle gördüğüm çoğu insan benzer şekilde yıllar içinde heder oldu. Hala mahzen gibi yerin altında, merdivenle iniyorsunuz. Hala oyunların nitelsiz müzikleri ve metalik dış sesler yüksek desibelle sizi karşılıyor. İşin garibi, içerisi tıklım tikiş, pandemi öncesinde bile hasta olabileceğiniz bir yer. Virüs Wuhan'dan değil de Kadıköy'den yayılmaya başlasaydı, burası Kadıköy'ün hayvan pazarı muamelesi görebilirdi. Dünya çapında "2020'de ne Street Fighter'ı midesiz Türkler!" gibi rencide edici söylemlere maruz kalabilirdik.

Bir klasik olarak Air Hockey ile başladık. Bütün bu piksellerin ortasında gerçek spora yakın tek şey. Çocukluğumdaki gibi dumanaltı olmamasına rağmen kazanma hırsından nefesim kesilmeye başladı. Maskenin de katkısıyla artçı astım krizleri başladı. Deliğe sokmalık fare görsellerinin olduğu oyun kutusunu da görünce, devreye girmek için salona girdiğim andan itibaren yedek kulübesinde ısınan çocukluk travmalarım gözümün önüne geliyor. 26 yaşındayım ve benim için 90'lar Hacettepe Çocuk Acil koridorlarından ibaret. Nefesim kesilmiş yürümeye çalışırken önünden bin kere geçtiğim "Fareli Köyün Kavalcısı" çizimlerinden nefret ediyordum. Kan verme sırası beklerken Mickey Mouse'u göre göre Disney çizgi filmlerinden nefret eden radikal İslamcılarla aynı safta yer alıyorum. Bir türlü gereklilikleri sağlayamadığım idrar tahlili için 5-6 saatimi hastane içinde dolaşmaya ayırırken karşılaştığım "İhsan Doğramacı Saygı Köşesi" nefesim kesilince hem Hacettepe Çocuk Acil'in hem de YÖK'ün kurucusu İhsan Doğramacı geliyor aklıma. Hatta yıllar sonra 9 kasımda YÖK karşıtı eylemde biber gazı yiyince nefes kesilmesi konusunda çift dikiş yapmış oldum.

Bazı özlemler asla tatmin edilmemeli. İki butondan oluşan bu oyunların sıkıcı olduğunu ilk kim itiraf edecek, onu merak ediyorum. Birden arkamdan "Ver de geçeyim", "La bas la BAS BAS" gibi cümleler gelmeye başladı. Döndüğümde kimse yoktu. Koalisyon hükümetiyle yönetilen bir bilinçaltında dolaşıyor gibiyim. Makineleşmiş dolandırıcılık örneği olan Iphone düşürme oyununa 10 liramı verdim. Arka planda Titan Saadet Zinciri'nin kurucusunun hapis çıkışı yaptığı partide çalan Tarkan'ın Şımarık şarkısı var. Avşar kızı pinpon oynuyor. Arkadan Birol Güven'e benzettiğim bir adam (hepimiz bir gün arkadan Birol Güven'e benzeyeceğiz) elinde not defteriyle nostaljik oyun makinelerini inceliyor. Bu bıyık ve saçlarla beni görmesin diye kuytu köşedeki ÖNCEVATAN yazılı silahlı oyuna geçtim. Ciddiyetle kuş vurmaya başladım. Mehmet Ağar'a benzeyen siyah ceket-siyah gömlek kombini içinde birtakım adamlar girdi, etrafı kolaçan ettikten sonra bilardo kısmına geçtiler.

Auto-tune dolu seslerden yeterince çok kez "Game Over" duyduktan sonra sonunda mahzenden çıktık. Kısa bir 90'lar turundan sonra yeryüzüne çıktığımızda diyebileceğim tek şey, "Bit diyenlere aldırma, gayet iyisin 2020."

UYKUSUZ

Covid-19 salgını nedeniyle yüz yüze eğitime ara verme kararı alınırken, Diyanet, "Hafızlık eğitimi verilen yatılı Kuran kurslarında yüz yüze eğitime devam edilecek" açıklaması yaptı.



Erdoğan'ın "yargıda reform" çıkışı eleştiren Kılıçdaroğlu'nu tehdit eden Çakıcı'ya Bahçeli'nin sahip çıkmasının ardından, Arıncı'nın reformu destekleyen sözlerine Erdoğan karşı çıktı.



Suç örgütü lideri Alaattin Çakıcı, yargıda reform tartışmalarına Kemal Kılıçdaroğlu'na tehdit mektubu vazararak dahil oldu.





akıl Fikir Ofisi
Barış UYGUR

Şanlı Singapur'um

Çocukluğundan bu yana şanlı kurtuluş mücadelemizin ve bağımsızlık savaşımızın yürekleri titreten

anlatısıyla büyümüş bir neslin ferdi olarak, başka ülkelerin de bizim gibi böyle insanın tüylerini diken diken eden kurtuluş mücadeleleri var mı diye merak ederim. Amerikalıların Boston'da **"temsiliyet yoksa vergi de yok,"** diye İngiltere'den gelen çayları denize döküp bağımsızlık mücadelesine girişmesi, Almanların **"Hay ben senin yapacağın işi..."** diyerek imparatorlarını Belçika'ya gönderip cumhuriyet ilan etmesi, Hindistan halkının doksan yıl süren bağımsızlık mücadelesi falan zaten bildiğimiz işler. O yüzden ara ara, uzak diyarlardaki başka memleketlerin bağımsızlıklarını nasıl merhalelerden geçerek, ne badireler atlatarak ilan ettiklerini merak ederim.

Singapur da bunlardan biri. Şimdi biliyorsunuz, Singapur, Türkiye'de özellikle de seksenli yıllarda ruh hastası bir Hürriyet Gazetesi editörünün takıntısı nedeniyle sürekli olarak ciklet çiğneyenlere verdiği ağır cezalarla tanınıyor. Ben seksenler boyunca sadece ciklet çiğnemenin yasak olduğuna dair her altı ayda bir yeniden verilen haberlerden başka sadece cep radyosu gibi bazı Philips ürünlerinde, bazı Sony walkman'lerde falan Made in Singapore şeklinde gördüm kendisini. Siz de etrafınızda bir sorun, Singapur dendiğinde iki kişiden birinin aklına ciklet gelmiyorsa ne olayım.

Yıllar sonra, muhtemelen üretimin çoğu Çin'e kayınca

ve ruh hastası Hürriyet editörü emekli olunca ya da yeni patronlar gazetede ruh hastası bile olsa herhangi bir gazeteci istemediği için kovulunca Singapur'un adını daha az duyar olduk. En azından ben daha az duyar oldum. Gerçi yıllardır Hürriyet okumadığım için ruh hastası editör "İlginç Yasaklar Ülkesi!" gibi başlıklarla 1982 yılından bu yana altı ayda bir girdiği o haberleri girmeye devam ediyor da olabilir, onu bilmiyorum.

Peki bu Singapur nasıl bağımsız olmuş, kolonyalizmin zincirlerinden nasıl kurtulmuş, ne tip bir şanlı kurtuluş mücadelesi vermiş de bugün kişi başına en çok dolar milyonerinin düştüğü ülke olmak gibi şaibeli bir üne kavuşmuş? Ben kendilerinden tablolarla resmedilecek doğu ve batının karşılaştığı epik bir bağımsızlık savaşı destanı beklerdim doğrusu.

Lakin kazın ayağı öyle değil. Singapurlu kardeşlerimiz bir İngiliz kolonisiyken, hepinizin bildiği gibi (Zira Uykusuz okuru böyle konularda bilgilidir, öyle Facebook okuruna benzemez. Ben bile biraz evvel öğrendim ama benim bildiğim Uykusuz okuru böyle şeyleri bilir, bilmesede pek belli etmez, ama aklında tutar, sonra lafı açıldığında kırk yıldır biliyormuş gibi davranır, Uykusuz okuru kuntizdir, en asil duygunun okurudur) 1963 yılında İngiltere'nin bir dünya sömürgesinden vazgeçmesiyle Singapur da bir başına kalmış. Biliyorsunuz 1963' Afrika yılı da denir, oradaki tüm ülkeler bağımsızlığına o zaman kavuştuğu için. Bizim de futbol takımlarının çoğu o yıllar kuruluyor, hep 65-66 falan nedense. Valla konuya bağlarım diye yazdım ama mal gibi kalakaldı bu bilgi, neyse devam edelim Şanlı Singapur'un epik bağımsızlık mücadelesine.

Şimdi gördüğünüz gibi armut piş ağzıma düş bir

bağımsızlık olmuş Singapur'un olayı. Ha öylesi de değil tam, zira abiler önce tam bağımsız olmak istememişler. Kalkıp Malezya'nın eyaleti olmuşlar. Olmuşlar da ülkede Malay da var Çinli de. E asırlardır İngiliz kolonisi olarak kardeş kardeş yaşayan bu iki halk birbirine girivermiş. Şimdi ben de onların yalancısıyım, fitneyi ateşleyen de Endonezya hesapta. Bunu beklemesdim Endonezya'nın yiğit halkından ama şimdi Endonezya halkına cevap hakkı doğmasın diye kısa kesiyorum, deli gibi kalabalık ülke, yarısı cevap gönderse mail kutum çöker.

Aslında en güçlü teorilerden biri şu: Malezya'yı yönetenler komünizmden çok korkuyor ve niyeyse Singapur'un komünist bir üs olarak kullanılabileceğinden endişenerek Singapur'u federasyondan atıyorlar. Kerize bak, Komünizmin üssü olmak bir yana, Kapitalizmin zirve noktası oldu ülke, bu kadar da vizyonsuz bu Malezyalılar. Şimdi bir iki laf daha ederdim ama onlara da durduk yere cevap hakkı doğmasın.

Şimdi Singapurluya sorsan o muhtemelen "Onlar kovmadı biz istifa ettik!" diyecek ama kulak asmayın, adamlar resmen kovularak bağımsızlıklarını ilan etmek zorunda kalıyor. Ha, tıpkı bir zamanlar kapıdan kovulan o fakir genç gibi zenginlikte Malezya'yı katlıyorlar orası ayrı. Hırs yapıyorlar herhâlde. Tabii şimdi ben size çok yüzeysel anlattım gidip aslını öğrenip "Abi öyle dedin ama bir de şu varmış, bir de bu varmış," demeyin, zira bir haftadır Singapur'la yatıp kalkıyorum, bir daha Singapur duymak da (isterse en kaliteli Sony walkman üzerinde olsun) görmek de istemiyorum. Singapur halkı konuyla ilgili cevap hakkını kullanmak isterse de orali olmayacağım, tamam Endonezya, Malezya kalabalık ülkeler, ıssızda kıstırsalar ağzımı kırarlar ama kalemimi kırarım, Singapurludan da korkmam ya, o kadar da değil. Müstafi bağımsızın neyinden korkacağım?





Ben bunun videosunu izledim...

Ayıptır söylemesi
Internet'in maaşallah
ilk çıktığı yıllardan
beri saçma sapan görsel,

ses, video topluyorum. Leş bir arşivciyim, ayrıca YouTube çıktığından beri de özellikle işyerinde millete YouTube izleten ve ehe ehehe diye gülen adam bendim. Abi buna bak, al şuna bak, üzerine ne dökmüşler buna bak, ay kedi uçuyor ama nereyeye bak filan diye yıllarım geçti.

Yıllar içinde ister istemez bizde bile hızlanan internet sayesinde video bambaşka bi şeye taşındı. YouTube'da artık ne istersen var. Böyle olunca da tuhaf tuhaf şeyler izleyen ve o tuhaf şeyleri çeken insanlar oluşmaya başladı. Bazıları sırf tuhaflik olsun diye, bazıları ise sadece bundan anladıkları için bir şeyler çektiler. Şimdilerde Deniz mesela sivilce sıkma videolarından, kist aldırma videolarına terfi etti. Diyorum ama bende de tuhaf keyifler var. 12 kişinin izlediği pişmaniye yapma videoları ve sadece yükleyen izleyeceği zil karşılaştırmaları videolarına filan düştüm. Mesela kılıç yapımı videoları izleyen arkadaşım var. Sürekli kılıç yapıyor videoda. Bu da artık farklı bir pasiflik getiriyor filan da ona hiç girmiyorum. Bence o videoları izlerken bir yandan da biz yapıyoruz gibi yaşıyoruz olayı. Yapmak mı yaşamak mı? Neyse konu bu da değil ama dediğim gibi artık internette düşündüğünüz her şeyin bir videosu var. Yani birisi o fikri düşündüyse o video vardır. Eğer yoksa büyük ihtimalle ya çok tembelsiniz ya da siz çekeceksinizdir.

Şansa dansa zamanında, yani bundan 2 yıl önce yurt dışına filan gidebiliyorduk bir şekilde. Cimri olduğumdan parayı biriktirip her yaz bir yere gidebiliyorduk. Bu vesileyle ve biraz da şansa Allah'a şükür bir çok ülkeyi ve şehri görebildim. Tercih ettiğim ülkeler genelde bizden daha medeniydi. Geçenlerde evde otururken Norveç'e hiç gitmediğimizi düşünüp Norveç videosu izledik. Sokaklar, yemekler filan ne adamlar çekmiş, sokak sokak Oslo gezebiliyorsun. O esnada kafama dank etti, artık Oslo'yu büyük bir çoğunluğumuz ancak YouTube'dan görebilecektik. Hem Norveç diye pahalı, hem de artık Avrodunu mavrodunu modeli kur sistemine geçtiğimiz için, o kadar canlı yok be abiiiiie...

Norveçlilerle konuşunca hepsi kendi sağlık ve eğitim sistemlerinin şovunu yapıyor. Hiçbir şöyle uçağımız var, bilmemkaç odalı bir handa gidiyoruz gündüz gece filan demiyor. Her çocuk büyüyene kadar ücretsiz ve kaliteli eğitim alıyor. Hiçbir vatandaşı devleti yalnız



bırakmıyor. Ona yaşayacak ve hayatta kalacak imkan tanıyor, sonrasında odur budur. Tamam adamlarda petrol ve 5 milyon nüfus var, neredeyse Kadıköy artı bir miktar ilçe kadar nüfusları var. Ama yine de eğitim ve sağlık diyor hepsi. Hiçbiri lüks arabasıyla gazlamıyor sokakta. Zaten genelde toplu taşımacılık kullanılıyor.

Artık Oslo'yu görmek, orada bir şeyler yemek manzaraya filan bakmak hayal olabilir. Belki bir müzik grubu kurup Oslo Caz Festivali'ne kaynarım. Kim bilir? Böyle bir çakallık yapmayı düşünüyorum.

Yani yaşıyorken görmek iyi olabilir. Bir de oradaki havayı içimize çekelim, oranın denizine sessizliğine bakalım istiyorum. Canım çekti ya. Longoz Ormanları gibi. Onu da canım çekiyor. Bir yerden bir araç ayarlayıp gideceğim bu aralar. Kuş sesi kaydetmek istiyorum. Gürültüden, hayvanlıktan uzak, saatlerce pişirilmiş kuyu kebabı yemek istiyorum. Bunlar hepimizin hakkı. İsteklerin de YouTube playlisti olursa iyi olur belki de.

Bir şeyleri değiştirmek isteyen insan önce kendisinden başlamalı.

BAY YIRTIK DON

hop!

aniden belir!

Socrates diye yazılır Socrates diye okunur. (Socrates'in mi var, dertin var.)



Oğuz Atay diye yazılır, Albayım diye okunur. (Tanrı misafiri olriç.)



Johann Wolfgang Von Goethe diye yazılır, o Göte bülbul öte şeklinde okunur.



Jean Paul Sartre diye yazılır, Sartır be meyhaneci diye okunur.



DIYALEKTİK BAĞIMLILARI VE SİYEZ EKMEĞİ



Hayatımın büyük bölümünü ilkokulda tanıştığım kapalı arkadaş grubumun içinde geçirdim. Aynı şeyleri sevip aynı şeylere kızdık, aynı yemekleri yiyip aynı filmlere gittik. Gerçek Dünya ile ilişkimizi azami seviyede tuttuk, fazlasına da ihtiyaç duymadık. Kendi uydurduğumuz anlamsız kelimelerle iletişim kurup eğlendik, çoğunluğun kullandığı dile bile saygı duymuyorduk. Bir bütünün dört eş parçasıydık, birleşince de yine herhangi birimiz ediyorduk. Bu insanda büyük bir tembellik yaratıyor haliyle. Hep haklısınız. Doğruyu söylüyorsunuz. Düşünceleriniz sınanmıyor. İyi vakit geçirmekten başka bir derdiniz yok. Çile çekilecekse de iyi vakit için çekiliyoruz. Bir şeyler hakkında çok fazla kafa yormanıza gerek kalmıyor. Onaylama üzerine inşa edilmiş güven ortamımızda "aynen abi"ler, "senden önemli mi?"ler havada uçuşuyor.

Sonra hayatın doğal akışı gereği ayrılma vakti geldi. Yıllar boyu ortamımızı gerçeklerden korumak için saklandığımız kabuğun dışına çıkmak zorunda kaldık ve buna alışmakta gerçekten zorluk çekiyordum. Yaptığım iş gereği çevremde okuyan, yazan, üreten, tartışan insanlar çoğaldı. "Katılmıyorum" kelimesiyle tanıştım. "Abi bu fikri çok beğenmedim açıkçası." "Eline sağlık, güzel olmuş ama biraz daha geliştirebilmek için neler yapabiliriz bir bakalım istersen." Bakalım tabii de, siz bu tartışma kültürüne nerede ve ne zaman adapte oldunuz? Aileden mi geliyor, aramın çok iyi olmadığı üniversite (terk koridorlarından mı? Çocukluğumda katıldığım münazaralar bile; hocaya yapılan sesli itirazlar, ağlamalar, bağışmalar eşliğinde bir duygu seli şeklinde rasyonellikten uzak bir çizgide gerçekleşip, katılımcıların birbirlerine küsmesiyle sonuçlanıyordu. Biraz da şans diyeyim geliyor ister istemez. Bana denk gelmedi belki de. Neyse önemi yok. Alışıyorum, alışacağım.

Genelde en cahil anlarımda samimiyetime sıkı sıkı tutunmayı tercih ederim. Bilgisizliğimi dürüstlüğümlle örtmeye çalışırım. Tarihten bir referans verildi örneğin, kafamı sallayıp cümlelerin devamından anlamayı denemek yerine göğsümü gere gere "bilmiyorum" demek insanı rahatlatıyor. Hem en azından bir şeylerin arkasında durabiliyorum gibi hissediyorum, "tutunduğum bir erdem var" diyorum kendi kendime. Bilmiyorum, ve bunun ayıp olmadığından eminim, sonuna kadar da arkasındayım. Ama bunun bir iki kere yapabilirsiniz en fazla. Ayıp olmayan bilmemenin de bir kotası var. Ve sık görüş belirtmek zorunda olduğum durumlarda kotam oldukça hızlı doluyor. Yoğun siyasi tartışmaların yaşandığı ortamlarda örneğin. Stalin konusunda görüş belirtmek zorunda olduğu an, hiç bir insan evladını bu kadar gafil avlamamalı. Her an, her ortamda hızlıca açılıp tartışmaya dönüşebiliyor. Tarafsız durup sessizce izlemek istesenez bile, diyalektik bağımlısı dostlarınızın yarattığı anaförün içine çekiliyorsunuz. Ortamda kılıçlar bir defa çekildiyse "Haklı olduğu yerler de vardır, haksız olduğu yerler de", "beşer şaşar" gibi orta yolcu çıkışlar yarar sağlamıyor. Gözünüzü kapatıp bir taraf seçmek zorunda kalıyorsunuz.

Bu noktada kendimle ilgili aktarmam gereken özel bir bilgi var. Vücudum zaman zaman, yaşadığım ani değişikliklere fiziksel tepkiler verebiliyor. Annem örneğin, ben lisedeyken bir ara, siyez unundan ekmek yapmayı öğrenmişti. Çok sağlıklıymış, gelecekte yaygınlaşacakmış (tuttu) diye diye, her öğüne siyez ekmeğini dayadı durdu. Bu radikal değişime ne ben, ne midem pek kolay adapte olamadık. Bazı akşam yemeklerinden sonra çaktırmadan hızlı adımlarla tualete koşup çıkarma operasyonları düzenlediğimi hatırlıyorum. Bir benzerini de yıllar sonra diyalektik bağımlısı arkadaşlarımla Amerikan başkanlık seçimlerini takip ederken yaşadım. "Bilmiyorum" kotam çoktan dolmuş, uzun süren sessizliğimi bozma vakti gelmişti, bir şeyler söyleyecektim ancak tek bilgi kaynağımın Ruşen Çakır olduğunun da anlaşılmasa gerekiyordu. Bunu anlarılarsa kafanızda vururlar. Cümlelerimi toparlamaya çalışırken kendimi çok zorlamışım herhalde, yine mideye vurdu. "Nevada'da durumlar karışık" gibi bir şeyler geveleyebildim, izin isteyip tualete koştum, ne var ne yok çıkardım. Şimdi daha iyiyim. Alışıyorum, alışacağım.

BİR YAPININ İÇİNE DÜŞECEKSİN...



BU, Bİ GİRDAPTA OLMAYI BİLE
TERCİH EDEBİLECEĞİN BİR YAPI...

DAĞILIP ETRAFA
SAĞILMAYI İSTEYECEKSİN...



ANLAMAK İÇİN; NE KADAR
ÇOKSUN, NE KADAR AZ...

YORGUN HİSSEDECEKSİN,
AMA ÇIKMAYA ÇALIŞMANIN
YORGUNLUĞU DEĞİL...



BU YAPIDA NE OLUP
BİTTİĞİNİ ANLAMAYA
ÇALIŞMANIN YORGUNLUĞU...

KENDİN OLMAKTAN
KAÇABİLSEN BİLE...



HEMEN DÖNÜP TEKRAR
KENDİN OLMAYA
ÇALIŞACAĞIN BİR YAPI...

BU YAPIDA
HATIRLAYACAKSIN...



HATIRLAYIP YANLIŞ ZAMANDA
GÜLÜMSEYECEK, DOĞRU ZAMANDA
SURATINI ASACAKSIN...

SORULAR
SORACAKSIN...



CEVAPLARIYLA BAŞA
ÇIKAMAYACAĞINI
BİLDİĞİN SORULAR...

Bİ PAZAR ÖĞLEDEN
SONRASI, Bİ MAYIS
AKŞAMI, Bİ YAZ SICACI
OLACAK...



BU YAPIYI SEN OLUŞTURMAYA
BAŞLAYACAKSIN, O DA SENİ...

Bİ GÜN
AYAK BİLEKLERİN,



Bİ GÜN GÖĞÜS
KAFESİN OLACAK...

BU YAPI, HER ŞEYİ
HİSSETMEK VE ARTIK
HİÇBİR ŞEY HİSSETMEMEK
İÇİNDE SIKIŞTIRACAK...



VE DOĞRU YAPIDA
OLUĞUNU ANLAYACAKSIN



"kendimi
durduracak
değilim"

Fırat Budacı



O da beni tanımıyor. Ama olacak bu iş. Beni bir güzel dövecek. Buna inancım tam.

Hayatımda hiç dayak yemedim. Korkak bir insan olduğumdan, dayağın sınırlarına yaklaştığımda (zavallı bir insan görüntüsü verme pahasına) sıyrılmayı bildim. Bilemiyorum, belki de toplum beni dövmeye henüz hazır değil. Yine de, yaşıım ve son kırk yılda ülkenin içinde bulunduğu toplumsal karmaşa düşünülürse, etrafındakileri röntgenci gibi izleyen biri olarak bir yerlerde dayak yemiş olmam gerekiyordu. İnsanın belli konularda erken yaşlarda sırasını sarması lazım. Kızıl, kızamık, su çiçeği gibi dayak da geçmeliydi başımdan. Doksanlı yılların başında belanın açılış cümlesiydi "Ne bakıyon bilader!". Ülkemizde çok sayıda "bilader" in bu ve benzeri kalkışmaların ardından dayak yediği biliniyor. Bilader kelimesini duyduğumuzda içimizi bir korku kaplardı. Ben o yıllarda, ortada hiçbir şey yokken, biri "Bilader!" diye seslense bütün bedenimle

DAYAĞI HAKETTİN

Gelecekte beni dövecek çocuğu gördüm. Yolda karşılaştık, karşıdan geliyordu, kısa bir an baktık, temasızın son saliselerinde, "Ne bakıyon bilader!" anlamında bir kafa hareketi yaparak yanımdan geçip gitti. 15 yaşlarındaydı. Belaya küçük yaşlardan beri alışık gibiydi. Şimdilik kendisini tanımıyorum.

ürperir, bu "bilader" in ani bir yumruğa dönüşerek suratıma ineceği korkusuyla biladerlerden hızla uzaklaşmaya çalışırdım. Artık "bilader" açılışına pek rastlanmıyor, ama yolda rastladığım 15 yaş bana bu tür bir nedensiz şiddetin hâlâ var olabileceğini hissettirdi. O kısa bakışma anında doksanlı yılların korku iklimini yeniden iliklerimde hissettim. Bu yaştan sonra, günün birinde, "Ne bakıyon bilader!" diyerek üzerime yürünürse sağlam bir açıklama yapabilir miyim, emin değilim. Sanırım kişiye ve duruma göre bir şeyler geveleyebilirim:

Ne bakıyon bilader?

* Kusura bakma bilader.

Bakanlara bakmak gibi şanssız bir görevim var benim. Sen, metrodaki güzel bir kadına bakarken ben genelde sana bakıyorum. Böylelikle hayatın bakış döngüsünü tamamlıyor, bir nevi topraklama görevi görüyorum. Bu anlamıyla (güzel bir kadın dururken sana bakmak lanetiyle) en zor görev bende. Bana ihtiyacın var, döngünün tamamlanmadığı bir hayat düşünmüyorum.

* Durum sandığın gibi değil bilader. Bu günlerde pek iyi değilim. Kendi hayatımla ilgili bir şeyler düşünmek çok yorucu geliyor. Bir nevi kendimden kaçıyorum diyelim. Sana bakmak ise oldukça kolay ve zevkli. Bir

kere çok şık görünüyorsun. Belli ki toplu taşımayla bir arkadaşının düğününe gidiyorsun. Normalde takım elbise giymediğini çok iyi biliyorum. Çünkü yüzünde işi gereği her gün takım elbise giyenlerde rastlanmayan bariz bir "takım elbise gururu" var. Ben ise karanlıklarıydım. Takım elbiseyle değişen bedeninin yanında, hareketlerindeki anormalleşmeye muhtacım. Kıpır kıpırsın. Durgun hayatıma hareket veriyorsun. Bana iyi geliyorsun. Bu yüzden senden anlayış bekliyorum.



* Bak bilader! Afinitesi yüksek insanlar vardır. Genelde farklı olduklarını sanırken komik olan insanlardır bunlar. Sen de kendini süper sanıyorsun, ama olmamış aslında. Olanın taklitini yapmışsın yalnızca. Farklı bir tarzı olduğunu düşünen insanların

o tuhaf kasıntısı var hareketlerinde. Bütün her şeyi yanlış anlamışsın. Parça parça gördüğün bütün moda akımlarını bir seferde, tek bedende tüketmek için uğraşmışsın. Tek tek parçalar iyi ama bütün bir felaket. Ne kadar istesen de tüme varamıyorsun. Seni bakışlarımla tekrar parçalara ayırmama neden kızyıyorsun?

* Bilader sana bakmayı bıraktım aslında, şu an beni yanlış anlıyorsun. Şöyle açıklayayım: Baktığın

insana yakalandığın an, beynin tedbir bölümü dayak öngörüsüyle gözle kaçınma mesajı verir. Ama beynin bir diğer bölgesi olan merak bölümüyle anlaşılmazlık yüzünden düzensiz, kaçamak bakışlar peyda olabilir. En tehlikeli durum da budur. Soğukkanlılık kaybolduğundan üst üste yakalanmalar başlayabilir. Yani aslında bakmıyorum sana, hâlâ bana bakıyor musun diye bakıyorum yalnızca. Bu bir paradoks, çözümü yok, anlayışlı olmak zorundasın.

* Bakıyorum, çünkü sen de sürekli yeni aldığın ayakkabılarına bakıyorsun. Kendinden hoşnut insanlara bakmadan duramam ben. Bir insanın kendini beğendiği anı çok önemsiyorum. İnsanın kendini beğendiği anlarla sıradan anlarını birbirine oranlasak trajik bir yüzdeye ulaşırız. Kendi adıma, kendimi beğendiğim anlar! sıradan anlarım = 1/100 gibi bir eşitliğe denk geliyor bu yüzde. Bu yüzden bu anını çok değerli buluyor ve senin için kaydediyorum.

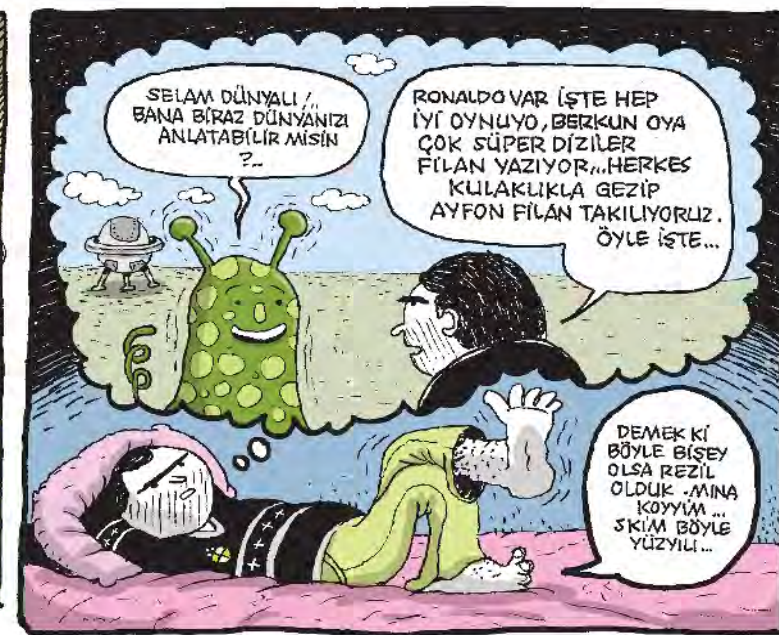
* "Niye baktığımı ben de bilmiyorum bilader, ömrüm bakmakla geçmiş, sen şimdi neden bozuyorsun beni, bırak bakayım, sana senin bile şaşıracağın yalan yanlış bir hikaye yazayım. Sana bakarken senden bağımsız bir hayat hayal ediyorum. Çünkü benimki çok sıkıcı, bu konuda sana yemin ediyorum.

Not: Kelimenin doğru yazımı, "erkek kardeş, arkadaş, dost" anlamlarında "birader" dir. Bela sözlüğünde bütün bu anlamlardan sıyrılarak "bilader" e dönüşmüştür.

Mustafa Satıcı

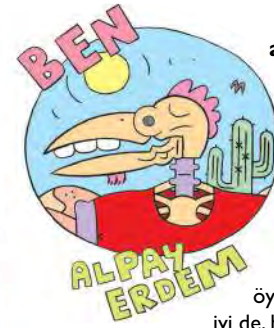
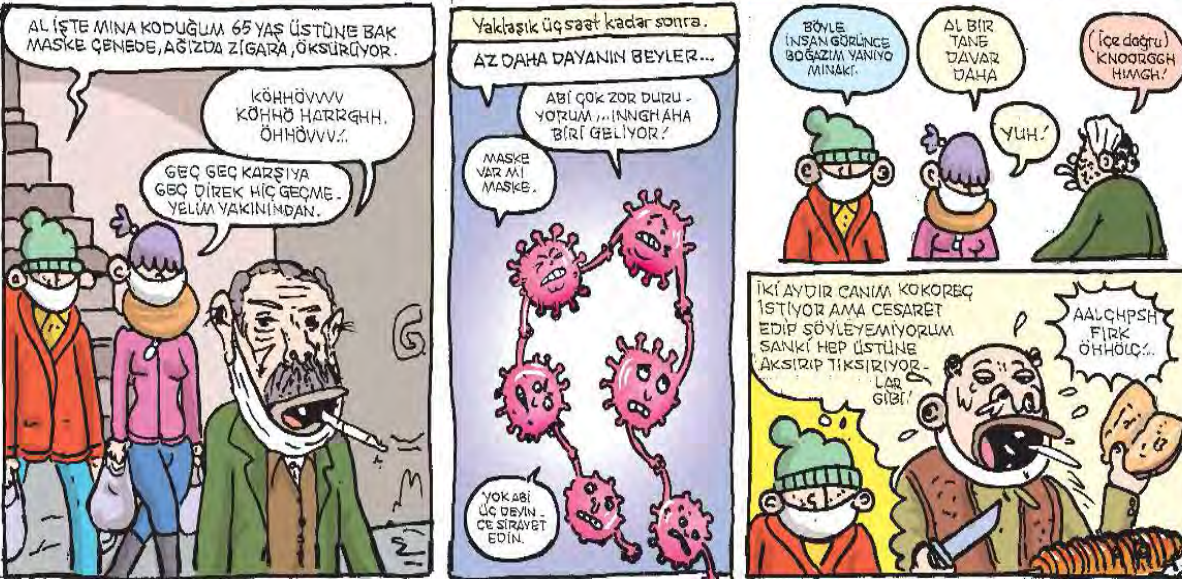


FURKAN ÖZÇOBAN



ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen



Merhaba.

“Elinden bi çay içelim” ile “Çayeli” aynı şey.

Cem Dizdar da bir acayip. Geçen yolda gördüm. “İyi günler” dedim. Demez olaydım. Aldığım uzun cevap karşısında yıldımdım. Aynen iletıyorum Cem Baba’nın cevabını. Ayy-nen ama. “İyi günler mi? İyi akşamlar değil yani. İyi geceler hiç değil, öyle mi? Öyle mi alay komutanı? Peki günler iyi de, bu akşamın, bu gecenin bir kıymeti harbiyesi yok mu? Ayrıca da günler hep mi iyi. Günlerin bir sıkıntısı yok mu? Biz günlerde bir şeylere dertlenmiyor, bir şeyler için keder sahibi olmuyor muyuz acaba hiç? Lütfen, iyi günler evet belki çok güzel ama, akşamı da düşünmek lazım, geceyi de düşünmek lazım. Hatta biraz daha ileriye gidersek, sabahı bile düşünmek lazım. Sabahın ilk saatlerini. Şafak iyi değil mi mesela? Alacakaranlık kötü mü? Lütfen. O yüzden biraz bir konuşurken biraz bir dikkat edelim bence laflarımıza. Lütfen.” Aynen bu şekil. Soğudum ya, yaşımdan soğudum.

Bir keresinde de cemaatte sohbetteyiz. Sordum, “hocam” dedim, “acaba” dedim “o öyleyse bu nasıl böyle olabiliyor?” Olmaması lazım çünkü. Saçma çünkü. Vay sen misin hocaya böyle “bluntly” sorular soran. Hoca arada İngilizce kelimeler kullanmayı seven biriydi de bu arada. “Sen” dedi “şu an dinden çıktın!” Dedim “hocam eyvallah da, ben sadece bi soru sordum yani” dedim. Sohbet bitti eve gideceğim, dışarıda müritler beni bekliyor. Dövecekler beni. Koşa koşa koştum hocanın yanına. “Hocam” dedim, “dövecekler beni, bir soru sordum, hayatım kaydı ya resmen” dedim. “Sen de ama yani öyle bir soru soruyorsun ki” dedi. “Neyse neyse” dedi, “ben seni arka kapıdan kaçırıyım madem” dedi. “Yoksa” dedi “bu insan azmanları seni fena üzerler nokta net” dedi. Mercedes’iyle kaçırdı beni, otobüs durağına kadar bıraktı. Eve kadar da bırakmadı ayı. Ayı ya.

Bir keresinde de bak noldu? Askerliğimi Ankara’da yaptım ben. Çarşı iznimde de, çizer bi ağabeyimiz var, onunla görüşmek istedim. O da çünkü Ankara’da yaşıyordu. Aradım kendisini. Dedim “ağabey selam, Alpay Erdem ben.” “Çıkaramadım” dedi. Dedim “hani beraber, aynı dergide çalışıyoruz, sekiz seneden beri, İsmail Hasta Ruh’u, Top Canavari’nı, Şevki Teyze’yi, Kamil Seven Adam’ı, ne bileyim, Çocuğnu Dürbünle İzleyen Adam’ı, bunları hep ben çiziyordum, Ben köşesini de ben yazıyordum, Film Tanıtıyorum, belki oradan hatırlarsın” dedim. “İnan” dedi “dergiyi hiç okumuyorum.” “Senin” dedim “ben ta .mina koyim o zaman, nasıl bir insansın acaba sen” dedim. “Ömrümde görmedim böyle bir şey” dedim. Sonra da ne olduysa oldu, yok oldu gitti ağabeyimiz. Şimdi adını söylesem bir kişi bilmez. Belki bir kişi bilir ama iki kişi kesin bilmez yani. Ruh hastası ya. Ulan usta diyoruz, büyüktür diyoruz, aman saygı diyoruz, ustanın umrunda bile değiliz. Böyle usta mı olur acaba. Ben çok usta gördüm, hiç böylesini görmedim. Pis ya, pis. Hayır insanı da sinirlendiriyorlar.

Kurumsal hayatı bırakıp Anadolu’da pezevenkliğe başlayan birinin hikayesini duyduğum rakı masasında, sarsıldım. Fakat tam dinlemediğim için mevzuu, buradan tam olarak aktaramayacağım sizlere, kusura bakmayın. Yoksa şeyapardım yani.

Ağabey rakı masaları efsane saçma oluyor. Bir arkadaşım, tam da karşımda oturuyor, “benim babaannem bile kel” dedi. “Halam malam, hepsi kel” dedi. Konu kelliğten açılmıştı da. Kellik de ne acayip bir şey ya. Kozmos’un erkeğe hiç acıması durumu. Resmen. Kadınlarda da tek tük oluyor kellik, o da en fenası. Ne yaptın arkadaş, tuvalette ekmeğe tekme mi attın. Ne yaptın yani bu kadar kozmos’u üzecek. Kozmos bu ya, kozmos’u üzer mi insan. Lütfen ama. Biraz bi kendimize çekidüzen verelim. Lütfen ama.

Biraz önce kuzenim geldi yine eve. “Cüceyle seviştin vakti zamanında Alpay” dedi. “E ne ki bu şimdi” dedim. “Son derece ayrımcı buldum bu cümle” dedim. “Cüce dedim diye mi” dedi. “Evet” dedim. “E ne yapayım ben şimdi, cüce demesem anlayacak mıydın, bence sen yanlış yapıyorsun şu anda, ötekileştiren sensin, şerefsiz olan sensin” dedi. “Tamam da bana niye anlatıyorsun” dedim. “Normal her seviştığını anlatıyor musun da cüceyle seviştığını gelip anlatıyorsun” dedim. “Olm kandırdı beni aslında” dedi. “Nasıl ki” dedim. “Facebook’tan yazıyıyorduk tamam mı, mesaj olarak, bana bir fotoğraflar gönderiyor, at, sen de beni biliyorsun, at kadınlara zaafım var” dedi. “Hah, bir de bana şimdi at kadın çıktı” dedim. “E ağabey seninle de konuşulmuyor, ne desek bir şey buluyorsun” dedi. “Ee” dedim. “Neyse, eve geldi, zili çaldı, kapıyı açtım, yok, tam kapatacağım kapıyı, kafamı bir eğdim, bir baktım cüce, aldım içeriye, sohbet ediyoruz, neden öyle yaptın diye sordum, çok yalnızım diyesiyse biz haldır huldur sevişmeye başladık, sana şöyle söyleyeyim Alpay, evet at kadının yeri hala bende ayırır, ama artık ikinci plandadır at kadın benim için, ben artık cüceciyim, önce cüce, artık cüce kovalıyorum, sana öyle söyleyeyim” dedi, gitti. Sustum. Susmayıp da ne yapacaktım çünkü. Çok güzel sustum.

Hoşça kal.

Rahatladım... Birbirinizin ensesine

ÖZER AYDOĞAN



ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Dinlerim yosunların konuştuğunu/ Midyelerin ağladığını."

Sait Faik Abasıyanık

Önce uzak, sonra yakın tepeleri yeni yeni karlanmış beyaz uçlu dağların arasından gün batımı. Baş döndürücü. Gökyüzü rengârenk. Anbean renk değiştiren altın ısıtılı, kavuniçili pembeli kırmızılı bulutlar; vişne çürüğüne, güllurusuna, mora doğru... Hani o; ahalinin birbirlerinin üzerine avuç avuç renk renk toz boyalar fırlattıkları kalabalık Hint festivalleri gibi.(şanki yeterince renkli giyinmiyorlarmış gibi--biz yapsak neyse--) Bakakaldım. İçim dışım renk oldu. Güneş bitti gitti; çoktan kayıp kaybolduğu halde bulutlardaki renk değişimleri berdevam...



Clive Staples Lewis
1898-1963

"Çocuğum bol bol masal dinle/ Henüz inanırken" böyle demişti bir şiirinde Dağlarca. "Henüz inanırken" Ben "henüz/hâlâ" üstadın tavsiye ettiği gibi "bol bol" masal dinlemeye çabalıyorum. İnancını kaybetmemiş sayılabilir miyim bilmiyorum. Ama çocukken aldığım zevkin aynısını alıyorum. Belki de masal dinleyebilmek için, yetişkinliğin yıllar yıllar boyu üzerimize bir bir eklediği tortulardan olma o kirli küflü kabuğu, ağır eski bir palto gibi geçici olarak çıkartıp askıya asmak gerekli. Artık inanamaz/ dinleyemez olmuş olanlar; Onlar da üzülmesin. Telaş gereksiz; müjde büyük İrlandalı



Caravaggio'nun bir tablosu 1571-1610

yazar/düşünür CS (Clive Staples) Lewis'ten (Ünlü "Narnia Günlükleri"nin de yazarı):şöyle demişti; "Bir gün yeniden peri masalları okumaya başlayacak yaşa geleceksin" İnşallah. Biraz sabır gerekli demek ki. En son "Pinokyo" izledim ben. Masal olarak. (anlatan yok, maalesef) En son yapıları. ("Pinocchio 2019") Bu sonuncusu; diğer seyrettiklerim; bir dünya Pinokyo'dan çok çok daha etkileyici/ çarpıcı/ güzel/farklı/ büyüleyici. Heyecan verici. Çok şaşırdım. Ne zamandır İtalyan sinemasından bu derece önemli bir yeni film çıkmıyordu. Sanki büyük De Sica'ların, Fellini'lerin o büyük filmlerinin havası. Kalitesi. Gecikmiş bir "Yeni gerçekçilik" gibi. Hollywood'un ele alış tarzının dışında özgün, yeni bir bakış açısı. Bu sefer ilk kitabın(1883) havasına sadık, karanlık bir Pinokyo ile karşılaşıyoruz. Ağır bir yoksulluğun ortasında, gerçek çocuk boyunda, sevimsiz, ürkütücü. Bir "kukla" için neredeyse hiperrealist denebilir bir tarzda tasarlanmış bir "tahta çocuk". Enfes görüntüler. Bir sürü kıpırdayan klasik tablo. Rönesans manzaraları. Bir Caravaggio tablosu gibi kopkoyu gölgeli sert ışıklı o okul sahneleri... Pinokyo'nun kukla tiyatrosunda rastladığı hepsi tahtadan çeşit çeşit kader kardeşleri... O muhteşem tasarımlar. Loş, doğal ışıklı mekânlar. (büyük çoğunluğu bilgisayarsız, sadece makyajla başarılmış o düşsel karakterler) Pinokyo ısınmak için karşısına geçip ayaklarını

uzattığı ateşin başında uyuya kalınca tahta ayakları tutuşur. Çok gerçekçi bir biçimde yarısı yanmış



Pinokyo 1940

ateşe atmak üzereyken son anda kurtulur. Yer yer bir korku filmi gibi. Nerede o Disney'in pamuk şekeri pembesi Pinokyo'su nerede bu. (gerçi bu bağlamın dışında; 1940 Disney yapımı çizgi film de bir harikadır, meraklısı mutlaka bulup izlemeli) Ağır yoksulluk atmosferi, acımasız hayat mücadelesi vurgusu ilk kitaba, yazara sadık olma

çabası. (İkibinyirmi'lerin acımasız yeni dünyasıyla, çağın ruhu'yla da senkron tutturmayı başarıyor)

Aslında bütün filmler biraz korku filmi de sayılır. Baktığın açığa bağlı.

(Girişte anlattığım rengârenk, şatafatlı gün batımı bile... Biraz daha yükselinirse -epeyce- uçsuz bucaksız korkunç kapkaranlık bir boşlukta,

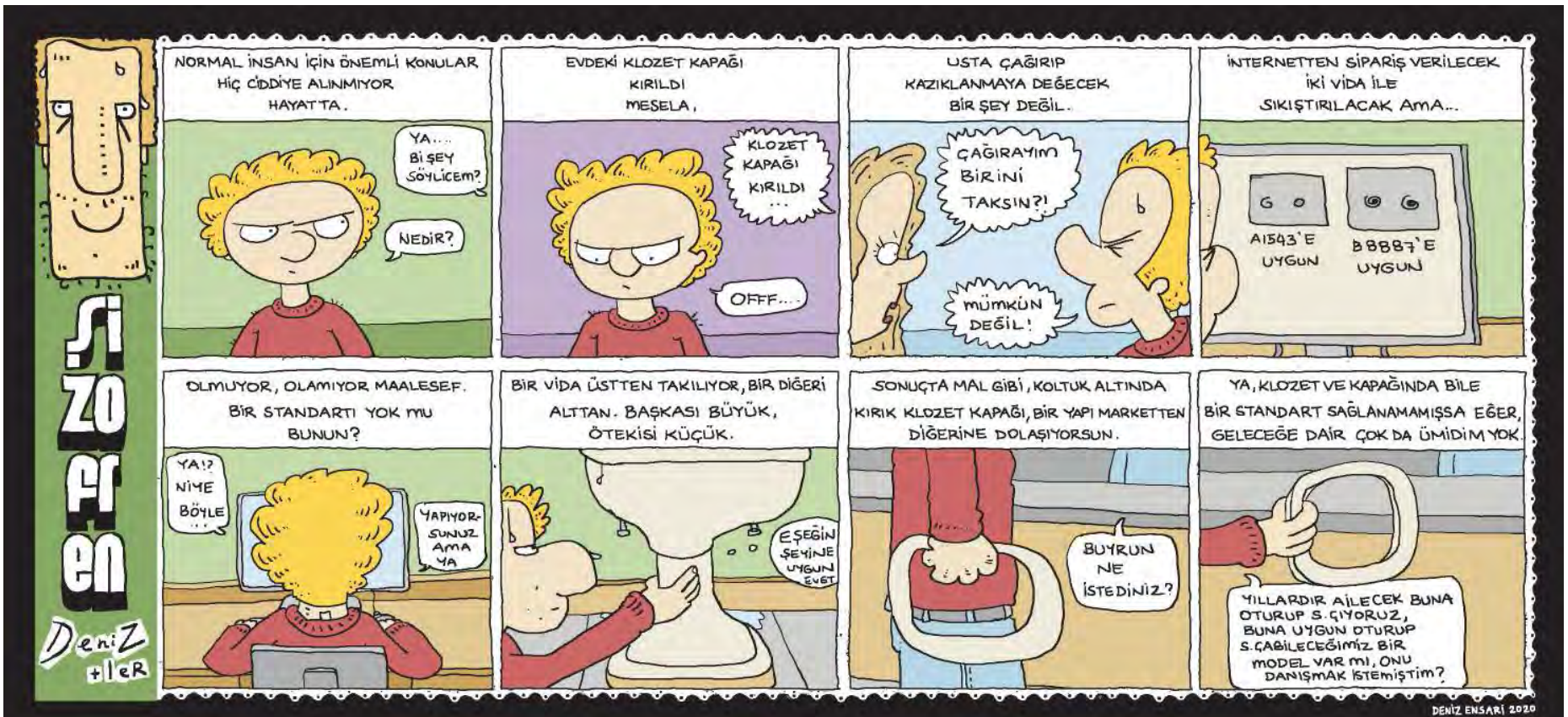


Pinocchio 2019

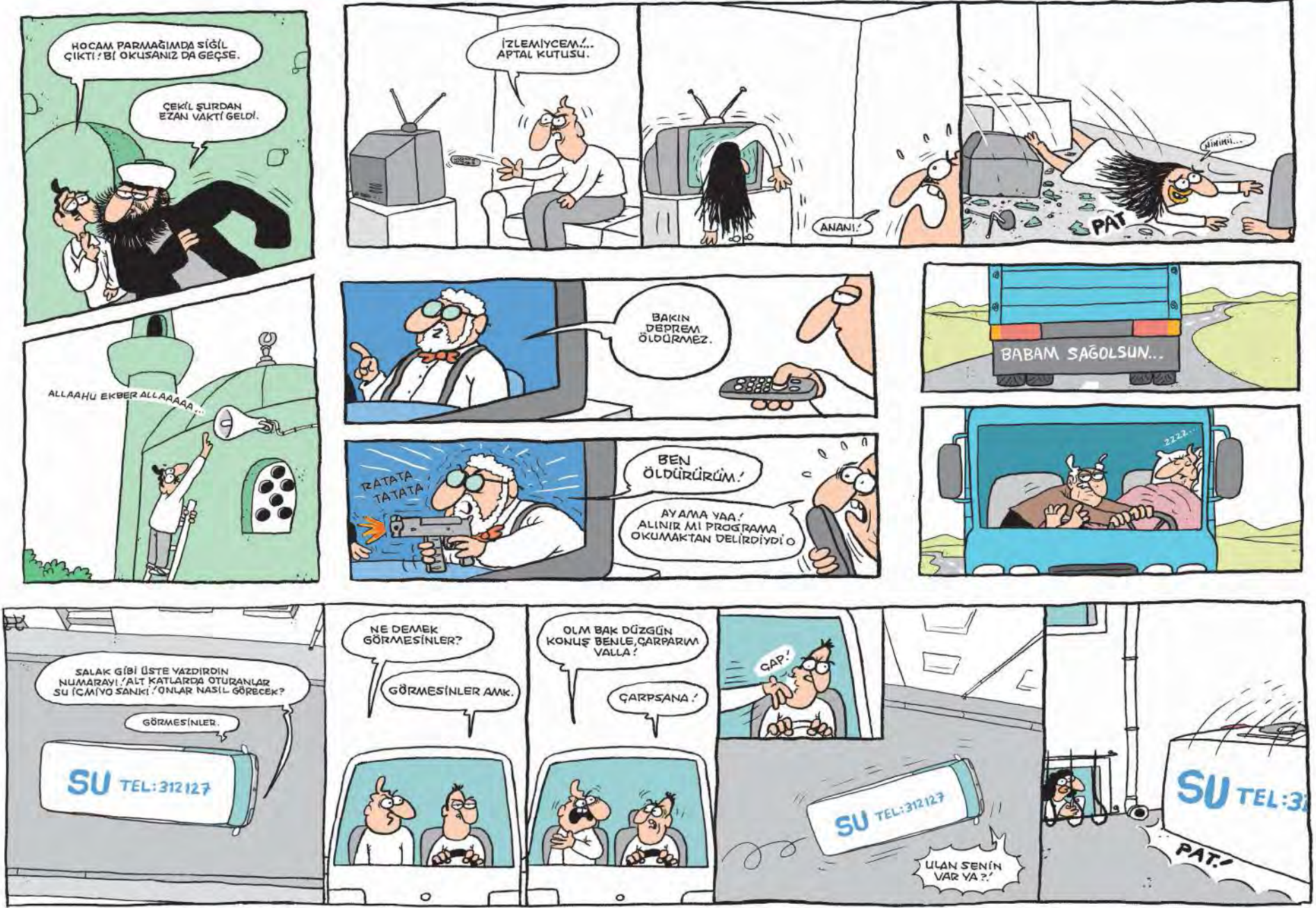
harıl harıl yanıp duran dev bir ateş topuyla karşılaşırsınız...)

Herneyse, bu iç burkucu/ hayran edici sihirli filmi mutlaka görün derim ben...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...







"Yola yolladım seni de
Yollar yormasın seni,
Hızır elinden tutsun da
Bana yollasın seni."
-Türküden

KARA AŞK İÇİN GAZEL...

Ahmed Hâşim'den mısralar
söyleriz zaman dalgalanır
Lâtifdir hem hazindir
akşamlarımız kara aşk'ım.

Hamdı kesilmez ya meleğin öyle
bitmez şiirimiz
Hatırad olup akar gözyaşımız
kara aşk'ım.

Geceyi seyir ederiz ayışığı râm
olur kalbimize
Sevdamıza çeşni verir efkârımız
kara aşk'ım.

Yurdun en güzel kokan toprağına
hasretimiz
Değil mi ya topraktır yapıtaşımız

kara aşk'ım.

Yek Kara Âşık sanma efsane
aşklara meftun
Güzel Maşuk esasında en
karamız kara aşk'ım.

BİRİNCİ ESKİ

Hayâlin,
Daha güçlü
Tüm anılardan...

Ayrılık verme
Mevlâm,
Yerde uçamayan kuşa da...

Tek kelimeni duymak bile
Ne güzel şey:
Peyderpey!

İyi yazı
Bel ağrıtır,
Kötü yazı baş...

...

Canansız
Can,
Gizli işsiz...

Ellerin
Başkalarına
değer,
Bana dokunur...

Kadının zekisi,
Erkeğin
zekisinden
Daha zeki...

Üç yıl,
Aşkın ömrü
değil;
Seni sevmeye
giriş.

Bilge,
Bilir yangını...
Bilmeden yanar, âşık...

...

Ruhum
Salınmasın boşlukta,
Olsun koruyucu meleğin...

...

At kafası
Aniden girince kadrāja,
Ne de güzel şaşırımtı
sevgilim...

"TAKİPÇİ" HAKİKATİ...

Sonradan sonraya
bir de 'takipçi' girdi
hayatımıza. Esasen
bildiğin, kanlı canlı
insan. Takipçi adı
altında o belirler oldu
piyasa denen canavarı.

Arkadaş mı, dost mu, yaren mi?
Hayır, takipçi! Seni sever de mi
takip eder, hiç sevmez de mi
izler, o da bilinmiyor. Ne sever,

ne sevmez, oturup konuşsanız
tam ne anlatır, o da muamma.
Takipçi, insandan daha etkili
bir hâl aldı. Bilinmiyor tam
kim? Meçhul asker gibi meçhul
takipçi.

Takip ede ede yaşıyor takipçi.
Henüz takip edilmediği için,
takiple yetiniyor.
Sayısı, bütün ülkelerin
nüfusundan daha fazla. Soyut
bir halk. Toprak işleyen, şu
kullananın; bunlar geçmişte
kaldı ey canım kardeşim. Takip,
takipçisinin artık.

Düzen bozuldu, vefa yoruldu,
okuyucu kayıp, seyirci yitlik.
Artık mevzuya takipçi karar
verecek! Yüzünü görmeden,
nefesini duymadan, orda bir
takipçi var uzakta...

Not: Kemal Varol'un yazdığı
"Haw" adlı muhteşem romanı,
hararetle tavsiye ederim.
(İletişim Yayınları)





Pek kıymetli oğlum, nasılsın? Birçok yazar gibi ben de doğmamış çocuğa mektup yazarak misyonumu tamamlamak istidim. Bunu bugüne kadar tüm hayran olduğum ve yakından takip ettiğim yazarlar yaptı. Ben neden eksik kalayım dedim, haksız mıyım? Dik kafalı bir çocuk olacağın için öyle zannediyorum ki "Haksızsın" dersun. Olsun, sen benim evladımsın

Sana çok fazla şey veremem. Babamdan ne öğrendiysem onu öğretirim. Bunların büyük bir kısmı sana yanlış gelecek ve biliyorum beni eleştireceksin. Eleştir tabi. Böylece babalık konusunda kendimi geliştirir ve belki de sana istediğin şeyleri verebilirim. Fakat eleştirinin dozunu kaçırmamanı tavsiye ediyorum. Az önce seni sabrımın da bir sınırı var diyerek uyarmıştım. İşte tam da bu tarz bir uyarı sonrası koşu koşu gidip kapısını çarpabileceğin bir odan olacak. “Kerataya bak, büyümüş de babasına karşı geliyor” diye sevineceğin. Fakat ben şovu seven bir babayım. Kapının önüne gelip yüksek sesle “O kapı bir daha çarpmayacak” şeklinde bir tehdit savururum mutlaka. Sen bu tehdide aldırış etme. Bir şey yapacak odan u kapıyı açıp çocuğun üzerine yürür. Benimki boş tehdit. Sonra içeriye, annenin yanına gittiğimde “Serseriye bak be!” diyerek seni hedef gösteririm.

Annenin vermediği izinleri benden kolayca alırsın. İzin verirken aynı zamanda annen ile ilgili şikayetlerini de pür dikkat dinler ve “Ananın da huyu bu oğlum” diyerek sana arka çıkar ve gerekirse anneni kötülerim. Evladımı kazanıcam derken eşimi kaybediyorum sanırım. Dengeler konusunda pek de başarılı değilmişim. Pür dikkat dinlerim dedim az önce, duydun mu? Bunu şu cümleyi kurmak için tekrar hatırlatmak istedim. “Yaa işte babacım, gördün mü? Sen babanın anlattıklarını dinlemezsin ama baban seni dinler, kıyamaz.” Beni tanı lütfen. Bu örnekte de olduğu gibi yaptığın önemli önemsiz birçok şeyi gözüne sokmak için fırsat kollarım ben. Eğer ihtiyaç duyarsam koz olarak kullanmaktan da çekinmem. Sen ne kadar kötü bir evlatsan ben de o kadar kötü bir babayım. Birbirimize neden bilindik bu kadar bilmiyorum. Sanırım sarhoşluktan. Sana bir daha bu halde mektup yazmayacağım. Olmayan ilişkilerimiz benim yüzümden kötüye gidiyor. Yine henüz olmayan annen de az sonra gelip içme şu zıkkımı diyecektir eminim. “Zıkkım ne be?” derim ona. Oldu olacak meret desin.

Ne yani içki içmeni istemediğime değil de zıkkım dediğime mi takıldın diyerek kavganın fitilini ateşleyecektir annen. Bi keyfimiz var onu da burnumdan getirdin deyip kahveye arkadaşlarının yanına gitmek isterdim de benim kahve alışkanlığım yok. Öyle bir alışkanlığım olsa bile gidemem, annenden çekinirim ben. Haa içmem değil, yine içerim ama çekinerek içerim. Dur bitirmeden sana bir öğüt vereyim: İçki iç ama sigara içme. Ağzımdan kaçıracağım bu öğüt ile birlikte sigaraya başladığını da öğrenmiş oldum. Benden beş kuruş çalışmaz onu bil. Kendi paranı kazanır öyle alırsın. Ama gece yarısı olduğunda ceketimin cebindeki paketten birkaç dal sigara çalmana göz yumarım. Pek kıymetli oğlum, dilersen daha fazla çirkinleşmeden mektubumu bitireyim. Sen doğana kadar kendimi geliştireceğime ve düzelteceğime söz veriyorum. Gözlerinden öper, hasretle kucaklarım.



ilke Ekbül

KALKSANA BE!
TÜM GÜN YATTIN ZATEN
HİCBİR B.K. YAPMADIN!

YETER LAN
YETEER!

1 SAAT SONRA

KEDİYE BAK
N'APIYO ŞİMDİ!

ehe ehe ehe ehe



Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

IBAN Numaralarımız:
00 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 67

(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

